

Ο Μητρ. Νεαπόλεως στην ορκωμοσία Δημάρχων Δυτικής Θεσσαλονίκης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως

Σε μία σεμνή τελετή στην αίθουσα «Ξενία» της Ιεράς Μητροπόλεως Νεαπόλεως πραγματοποιήθηκε, την Κυριακή 1 Σεπτεμβρίου 2019, η ορκωμοσία των οκτώ Δημάρχων της Δυτικής Θεσσαλονίκης.

Έτσι, κατέφθασαν από νωρίς ο Δήμαρχος Νεαπόλεως-Συκεών κ.Σίμος Δανιηλίδης, ο Δήμαρχος Παύλου Μελά κ.Δημήτριος Δεμουρτζίδης, ο Δήμαρχος Δέλτα κ.Ιωάννης Ιωαννίδης, ο Δήμαρχος Ευόσμου -Κορδελιού κ. Κλεάνθης Μανδαλιανός , ο Δήμαρχος Πανοράματος-Χορτιάτη κ.Ιγνάτος Καιδετζίδης, ο Δήμαρχος Ωραιοκάστρου κ.Παντελής Τσακίρης, ο Δήμαρχος Αμπελοκήπων-Μενεμένης κ.Λάζαρος Κυρίζογλου και ο Δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ.Κωνσταντίνος Ζέρβας.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Βαρνάβας, στο λόγο του, ο οποίος συνδύαζε αρμονικά το φιλοσοφικό στοχασμό, την ποιητική ευαισθησία με τις πολιτικές υποθήκες παρακάλεσε τους νεοεκλεγέντες Δημάρχους να εργαστούν με ενότητα για το κοινό

καλό, να εντάξουν στους σχεδιασμούς τους την παραμελημένη Δυτική Θεσσαλονίκη, να υπηρετήσουν τους πολίτες που τούς εμπιστεύτηκαν με συνέπεια, εντιμότητα και υπευθυνότητα. «Αυτός ο κόσμος φτιάχτηκε, για να συναντηθούμε», είπε θυμοσοφικά ο Σεβασμιώτατος. Υπογραμμίζοντας άλλη μια φορά την αξία της ενότητας και της συνεργασίας.

Παρόντες ήταν ο Υφυπουργός Μακεδονίας -Θράκης κ. Θεόδωρος Καράογλου, ο Περιφερειάρχης Κεντρικής Μακεδονίας κ.Απόστολος Τζιτζικώστας, η Αντιπεριφερειάρχης κ.Βούλα Πατουλίδου, ο Διοικητής του Γ΄ Σώματος Στρατού

μ.χ.

Ακολουθεί η Ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

Ἐπιτρέψτε μου νά σᾶς ὑποδεχθῶ ὅλους καί τόν κάθε ἕναν ξεχωριστά μέ τιμή καί ἀγάπη πρὸς τό πρόσωπό σας, στό σπίτι σας, στό σπίτι ὅλων μας, πού πρέπει νά εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Στόν Περιφερειάρχη κύριο Ἀπόστολο Τζιτζικώστα, πού μόλις χθές ὀρκίστηκε, τοῦ εὐχόμαστε δύναμη καί ἐπιτυχία στό ἔργο του.

Νά σᾶς εὐχαριστήσω πού ἀποδεχθήκατε τό κάλεσμα τοῦ Ἐπισκόπου καί τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας στόν ἀγιασμό καί τήν εὐλογία μιᾶς καινούργιας θητείας διακονίας τῶν Δημάρχων μας μέ τήν ἐντολή τοῦ λαοῦ μας, ὅπως ἡ παράδοση τῆς εὐσέβειας θέλει στήν πατρίδα μας.

Σήμερα, Κυριακή ἡμέρα, ἡμέρα τοῦ Κυρίου, τῆς Ἀνάστασης γιορτή. Ἀνάσταση. Κίνηση δημιουργική, φορτισμένη, δυναμική, μέ φορά καί κατεύθυνση ἀπό κάτω πρὸς τά πάνω. Ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό. Ἀλήθεια, πόσο ἀνάγκη ἔχουμε «νά σηκωθοῦμε λίγο ψηλότερα», πόσο ὅλοι θα θέλαμε «να ᾽ν᾽ ὅλα ἀναστημένα».

Πρώτη τοῦ μηνός Σεπτεμβρίου. Τοῦ Φθινοπώρου ἀπαρχή. Μῆνας μεστός. Ἡ φύση κουρασμένη ἀπ' τό γιορτάσι τοῦ Καλοκαιριοῦ, -πού στόν τόπο μας, σ' αὐτό το πέτρινο ἀκρωτήριο τῆς Μεσογείου, γίνεται ξέφρενο πανηγύρι, λουσμένο στό φῶς καί τό γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς θάλασσας, γιορτή ἀτέλειωτη τῆς ζωῆς, τῆς

Μεταμόρφωσης, τῆς Παναγίας καί τῶν Ἀγίων μας-, ἐτοιμάζεται νά λιπάνει τή γῆ μέ τά χρυσοκίτρινα φύλλα πού πέφτουν πάνω της, νά τήν ποτίσει μέ ἰδρώτα καί νά τή σκάψει μέ τό ὕνι καί τό ἀλέτρι, γιά νά γίνει γῆ ἀγαθή καί καρποφόρα.

Ὁ Συναξαριστής θά σημειώσει τήν ἀρχή τῆς Ἰνδίκτου. Τήν ἔναρξη ἑνός καινούργιου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, πού σημαδεύεται ἀπό τή θύμιση γιά τό περιβάλλον, ὅπως σοφά ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὀριζε τήν ἡμέρα αὐτή, ὑπενθυμίζοντας τή σχέση μας μέ τή δημιουργία καί μέ τήν κτίση. Σχέση λειτουργική, μέ τήν εὐθύνη τῶν ἀνθρώπων νά ἐργάζονται καί νά φυλάττουν τόν παράδεισο τοῦ κόσμου μας, νά τόν παραδώσουν στίς ἐπερχόμενες γενιές καί νά μήν ἐπιτρέψουν ποτέ νά γίνεται κόλαση.

Εἶναι ἀκόμη ἡ ἀρχή τῆς νέας σχολικῆς χρονιᾶς καί τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, πού ξεκινοῦν μέ προβληματισμό, ἀβεβαιότητα καί ἀγωνία γιά τό μέλλον.

Συγκεντρωμένοι σήμερα πάντες ἐπὶ τῷ αὐτῷ, μέ τήν ἴδια διάθεση προσφορᾶς καί διακονίας, ἀλλά καί τήν ἴδια ἀγωνία διά τά μέλλοντα συμβαίνειν, σέ μιά πράξη ἐμφανοῦς ἐνότητας, προσπαθοῦμε νά διασφαλίσουμε αὐτή τήν ἐνότητα μέ τό ἴδιο κοινό ὄραμα γιά τήν πόλη μας.

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μέ τόν Πατριάρχη Σερβίας στή χρονιά πού μᾶς ἄφησε βηματίζαν μαζί μας σέ ἕναν λησμονημένο καί κακοποιημένο παράδεισο, στίς ἐκβολές τοῦ Γαλλικοῦ ποταμοῦ, στή Λιμνοθάλασσα τοῦ Καλοχωρίου, τόπο ἄγνωστο σέ πολλούς ἀπό μᾶς στήν πόλη μας, ἐνῷ ἀπέχει λίγα μόνο λεπτά ἀπό αὐτήν. Τό φωτογραφικό λεύκωμα μέ τόν εὐαίσθητο φακό τοῦ πατρός Λέοντος Εὐφραιμίδη, μέ εἰκόνες μοναδικές, καί τό προλογικό τοῦ Πρώτου τῆς Ὁρθοδοξίας βεβαιώνουν τοῦ λόγου τό ἀληθές.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἐπισκεπτόμενος τόν ἴδιο χῶρο, μνημονεύει: «Ἄν καί ἀπό φοιτητῆς ἔρχομαι στήν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης, ποτέ δέν εἶδα αὐτή τήν ὁμορφὴ πλευρά της ἀπό τή θάλασσα, μέ τόσες ὅμως πολλές καί βαθιές πληγές».

Εἶναι πιά κοινός τόπος ὅτι ἐδῶ στά δυτικά, στήν Ἑσπερία Θεσσαλονίκη, εἴμαστε μιά περιοχή χωρίς ὄνομα, χωρίς ὄραμα, δέν χωρᾶμε σέ κανέναν σχεδιασμό, δέν ὑπάρχουμε σέ κανένα πλάνο καί ζοῦμε ἐξόριστοι στόν τόπο μας, ὑφιστάμενοι ταξικό κοινωνικό ρατσισμό.

Ὅμως, ἐδῶ κατοικοῦν 400.000 (τετρακόσιες) χιλιάδες ψυχές καί πλέον, ἀλλά καί ὁ νεότερος πληθυσμός τῆς χώρας. Ἐνδεικτικά μνημονεύω, μόνο στόν Δῆμο Κορδελιοῦ – Εὐόσμου ὑπάρχουν 107 σχολεῖα.

Παρόλα αὐτά, τά Στρατόπεδά μας ἐγκαταλελειμμένα καί ρημαγμένα, ἐντός τοῦ

άστικοῦ ἴστοῦ, διακηρύττουν τήν ἀδιαφορία. Ἡ δυτική εἴσοδος, ἡ περιοχή τῶν Λαχανοκήπων, ὁ συνοικισμός τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου (πρώην Δενδροπόταμος), τό ΚΤΕΛ Μακεδονίας, ὅπου συγκεντρώνονται χιλιάδες ἄνθρωποι καθημερινά, ἡ ὁδός Γιαννιτσῶν, ἡ Μοναστηρίου, ὁ Σιδηροδρομικός Σταθμός, ἡ ἄρνηση τῆς διάνοιξης τῆς ὁδοῦ Κωνσταντινουπόλεως – Λαγκαδᾶ, ἡ ἐγκαταλελειμμένη Ξηροκρήνη, τό σκάνδαλο τῆς μή ἐπέκτασης τοῦ μετρό στά δυτικά, ὁ ταξικός σχεδιασμός τῆς περιφερειακῆς ὁδοῦ, ὅπου οἱ ἀνισόπεδοι κόμβοι σταμάτησαν προκλητικά στόν Ἅγιο Παῦλο, ὡς ταξικό ὄριο, τά ἀναπάντητα ἐρωτηματικά γιά τό χωροταξικό τῆς Δυτικῆς Θεσσαλονίκης, τά ἐγκαταλελειμμένα βαγόνια καί οἱ συρμοί στή δυτική πλευρά τῆς πόλης συνθέτουν μιὰ μοναδική εἰκόνα παρακμῆς καί μαρτυροῦν τή σχεδιασμένη ὑποβάθμιση μιᾶς ὁλόκληρης περιοχῆς.

Διαβάζω στήν ἀπόφαση τῆς 10ης (δέκατης) τακτικῆς Συνεδρίας τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης τῆς δεκάτης πέμπτης – τετάρτου – δύο χιλιάδες δεκαεννιά (15-04-2019), στήν ἀναθεώρηση τοῦ Γενικοῦ Πολεοδομικοῦ Σχεδίου γιά τή Διεθνή Ἑκθεση:

«Με δεδομένο τό γεγονός ὅτι ἡ μετεγκατάσταση τῆς Δ.Ε.Θ. ὡς ἐκθεσιακοῦ κέντρου διεθνοῦς ἐμβέλειας δέν ἀποκλείεται, ἀλλά πρός τό παρόν ἔχει ἀναβληθεῖ ἐπ’ ἀόριστον», διερωτώμεθα ποιά χέρια κρατοῦν ἀνεφάρμοστη τή βούληση τῆς πόλης ἐπ’ ἀόριστον, ὅταν αὐτή ἐκφράστηκε ἀπό τόν Δήμο Θεσσαλονίκης, τήν ΠΕΔ, τούς παραγωγικούς φορεῖς καί ἀπό δύο Πρωθυπουργούς γιά τή μετεγκατάστασή της στά δυτικά, ἔστω στούς Λαχανόκηπους, –ὅπως προτάθηκε–, μέ στόχο τήν ἀναβάθμισή της;;; Ἡ Διοίκησή της ὅμως ἐπιμένει νά βάζει στόχο ἐπισκεψιμότητας χιλιάδων ἐπισκεπτῶν, ἀνάλογα μέ τίς συναυλίες πού διοργανώνει μέσα σ’ αὐτήν μέ γνωστούς καλλιτέχνες. Πώς ἀκόμη βρέθηκαν ἀμέσως χρήματα γιά τήν ἀνάπλασή της, ὕψους διακοσίων χιλιάδων (200.000) εὐρώ, μέσα στήν καρδιά τῆς κρίσης;;;

Ἀλλά καί γιατί ἡ Ἀλεξάνδρειος Ζώνη Καινοτομίας δέν θά μπορούσε νά συνδεθεῖ ἄμεσα μέ τίς ὅποιες μονάδες λειτουργοῦν στή ΒΙΠΕΘ Σίνδου;;; Καί γιατί κάποιον πού οἱ ἐπιχειρήσεις τους βρίσκονται ἐδῶ στά δυτικά, ἀγωνίζονται νά ὀριοθετηθεῖ ἀνατολικά ἡ Ζώνη Καινοτομίας;;;

Ὡς πότε θά παραμένουμε τό δοχεῖο ἀπορριμμάτων τῆς πόλης μας;;;;;;

Ἄν τά ἀποτελέσματα τῶν εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων στά Πανεπιστήμια μᾶς προβλημάτισαν, εἶναι καιρός νά ἐργαστοῦμε μέ ἐνότητα, ταπείνωση καί ἀποφασιστικότητα, γιά τή μεγαλύτερη ἐπένδυση στόν τόπο, πού εἶναι ἡ παιδεία μας.

Ὅλοι μιλοῦμε γιά ἀνάπτυξη μέ ἔργα καί τήν ἐπανεκκίνηση τῆς οἰκονομίας, ἐπειδὴ πιστεύουμε ὅτι ἡ οἰκονομία κινεῖ τήν ἱστορία. Ὅμως, τήν ἱστορία τήν κινεῖ ἡ

παιδεία καί ὁ πολιτισμός.

Ὁ Παρθενώνας, ἡ Ἁγία Σοφία τῆς Πόλης, τό Ἅγιον Ὄρος, ἡ Παναγία Σουμελά καί ὅλα τά σημάδια τῆς Ρωμιοσύνης καί τοῦ Γένους μας στήν ἱστορία, γράφτηκαν ἐπειδὴ εἴχαμε πρόταση ζωῆς καί πολιτισμοῦ γιά ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Τό φετινό καλοκαίρι, σέ ἓνα ἀπό τά ζεστά πανηγύρια τοῦ θέρους, στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα Ἀμπελοκήπων, γνώρισα μιὰ γυναῖκα πού ἦρθε νά προσκυνήσει στὸν ναό. Ἀλύγιστη ἀπὸ τό βάρος τῶν πολλῶν χρόνων, λιγερόκορμη καί εὐθυτενής, ταπεινὴ καί ἀρχόντισσα, ἀπλή καί γεμάτη σοφία, χωρὶς κανένα ἴχνος ἀλαζονείας.

Μᾶς μίλησε γιά τὴν ἱστορία τῶν Ἀγίων καί τῆς πίστεως, μᾶς μίλησε γιά τὴν Παναγία πού ἰδιαίτερα εὐλαβεῖται, ἀκούσαμε ἀπὸ τὴν ἴδια γιά τὸν Μανώλη Ἀνδρόνικο, γιά τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο, γιά τὴ Θεσσαλονίκη μας, γιά τό ἥθος τῶν μεγάλων εὐεργετῶν, γιά τοὺς Μοναστηριῶτες Ἑλληνες, γιά τό Τελλόγλειο Ἰδρυμα, γιά τὴν Ἀλίκη Τέλλογλου, τὴν ἀδερφή της, καί τὴν ἀγάπη της γιά τὴν πόλη.

Ἦταν ἡ Λιλίκα Ὁρολογᾶ – Ζέρβα. Ἦταν ἡ μητέρα σας, κύριε Δήμαρχε τῶν Θεσσαλονικέων. Αὐτοῦ τοῦ ἥθους ἀνθρώπους ἀναζητοῦμε καί πρέπει νά ἀγωνιστοῦμε ὅλοι τέτοιου ἥθους ἀνθρώπους νά βγάξουν τά σπίτια μας καί τά σχολειὰ μας.

Ὅλα αὐτὰ τά χρόνια τῆς κρίσης καί τῆς παρακμῆς μέ τοὺς ἀτέλειωτους χειμῶνες καί τά ζεστά καλοκαίρια, ἡ ταπεινὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑσπερίας Θεσσαλονίκης, τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, τῶν ἀναγκεμένων καί τῶν ἀνέργων, ἔδωσε καί συνεχίζει νά δίνει μάχη γιά τὴν ἀναστήλωση τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, ζώντας τό θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων, καθὼς οἱ πτωχοὶ ταΐζουν τοὺς πτωχότερους. Οἱ κατακόμβες καί τά ὑπόγεια τῶν Ἐκκλησιῶν ἔγιναν τόποι ἀντίστασης, διασφαλίζοντας τὴν ἐνότητα τοῦ κοινωνικοῦ ἱστοῦ. Οἱ ἐνοριακές μας κοινότητες ἔφτιαξαν ἄλλους γαλαξίες.

Κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, εὐεργέτες καί δωρητές, γυναῖκες καί ἄνδρες, νέοι καί μεσήλικες, ὅλοι ἐσεῖς, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, δίνετε αὐτό τὸν ἀγῶνα καί σᾶς εὐχαριστῶ. Σταματῶ στίς ἀνώνυμες γυναῖκες τῆς κρίσης, πού, ὅπως οἱ γυναῖκες τῆς Πίνδου, ἔμειναν στήν ἱστορία.

Εἶναι οἱ γυναῖκες πού ἀναπαύονται στήν κούραση.

Πού ξεκουράζονται στήν ὀρθοστασία.

Πού κάνουν διακοπές, διακονώντας τις κατασκηνώσεις. Πού χαίρονται στην προσφορά, δείχνοντας της αγάπης τόν δρόμο και υπενθυμίζοντάς μας ότι,

άν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος, δεν θα πάψεις ούτε στιγμή να αγωνίζεσαι για την ειρήνη και τό δίκιο,

και ότι ο κόσμος υπάρχει, μόνον όταν τόν μοιράζεσαι.

και ότι, όταν δεν πεθαίνει ο ένας για τόν άλλο, είμαστε ήδη νεκροί.

Μέσα σ' αυτό τόν χαλασμό πού έγινε στόν τόπο μας απέμειναν, όπως πάντα, μιά έλιά, ένα αμπέλι και ένα καράβι. Στόν έλαιώνα τόν καινούργιο, ως χρίσουμε τά μέτωπά μας μέ της καταλλαγής και της ειρήνης τό έλαιον. Στόν αμπελώνα τόν καινό, φροντίδα απ' τόν καθένα μας, ο οίνος της ζωής και τό γιορτάσι της χαράς, ποτέ να μή μάς λείψουν. Και τέλος, καράβι κατακαίνουργιο ως χτίσουμε, μέ τόν σταυρό του και τό φλάμπουρο βαλμένα στό κατάρτι.

Γιατί στ' αλήθεια,

Η πιο όμορφη θάλασσα, είναι αυτή πού δεν έχουμε ακόμη ταξιδέψει.

Τά πιο όμορφα παιδιά, δεν έχουν ακόμη μεγαλώσει.

Τίς πιο όμορφες μέρες μας, δεν τίς έχουμε ζήσει ακόμα.

Κι αυτό πού θέλω να σας πω, τό πιο όμορφο απ' όλα, δεν τό 'χω πει ακόμα.

Αυτός ο κόσμος φτιάχτηκε για να συναντηθούμε.

Να ξέρατε τι δύναμη μάς δίνει ή δύναμή σας.

Σας εύχαριστώ